

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Lěposloven tednik.

Číslo 13.

V četrtek 25. marca 1852.

III. tečaj.

L u n i c a.

Ura pozna je odbila,
Vse je tiho, vse že spi;
Serce moje ne počiva,
Huda rana tak ga skli! —
Oh osoda, ti nemila!
S kom sim vendar žalil te,
Da me tepeš brez hladila,
Da moriš tak zgodaj me? —

Ko le dalje tak zdihuje
In me peče še sercě;
Mila lunca se vzdiguje
In prisveti v oknice.

Je sijala tako milo
Ravno mi na posteljco,
Je prinesla in je vlila
Sladko mi tolažbico:

»Dragi bratec! le pogledaj,«
Djala mi prijazno je,
»Le prof nebu se oziraj,
»Kadar rana peče te.
»Misli vedno, ne pozabi,
»Ki poslušáš šum svetá,
»Kak se rado vse popači,
»Kak ta svet goljfatí zna! —

»Tukaj gori pak ostane,
»Kakor je, ostane le,
»Ni nobene tukaj rane,
»Da bi pekla kdaj sercě.
»Vse solzice tukaj gori,
»Dragi bratec! jenjajo,
»Kar te grize zdaj še doli,
»Grizlo tukaj več ne bo. —
»Toraj bratec, bratec mili,
»Le oziraj gori se,
»Kadar žalost te posili,
»Kak je tukaj, spomni se.« —

— Tako lépo govorila
Mila mi je lunica,
Tako lépo je hladila
Sklečo rano serčica.

Oj preljuba lunca mila!
Sijaj, sijaj rada mi,
In mi nosi tolažila,
Kadar rana oživi. —

Vem, da zvesta boš ostala
Stara boš mi ljubica,
In na grobu še sijala
Enkrat boš mi, lunica! — —

Miloljub.

Zadnja vojna cara Zolimana.

(Dalje.)

V Carigrad je prišel med tem novi avstrianski poslanec Mosutoti, pa zopet brez darila, ki je bilo v miru očitno zgovorjeno. Neskončno razkači to Zolimana; tudi Mosutoti je v ječo veržen. Brez pomislika napove zdaj turški car boj i svoje vojske k banderom pokličē. Bil je že 74 let star, tedaj ne more več dolgega življenja pričakovati. Zatorej sklene zadnje dni, ko se mu prilóžnost ponuja, ravno tak slavno zaznamovati,

kakor je začetek svoje vlade poslavil. Ogerska, ki jo še Avstria posede, mora popolnoma dobljena biti, Maksimilian se ponižati, keršanstvo će ne končano, saj živo vdarjevo biti, da bi potem njegovim naslednikom le še en napad ostal, ga popolno prekucnuti. To je bil namen Zolimana, i vsakdo, ki je vedel, da so djanja njegova, večidel veči še kot njegove besede, se je tresel za Evropo, za križ, za človeštvo. Pa njegovi nameni se niso spoznali, sramotno v primeri k pripravam se je orožanje končalo, ki se je zdelo močno zadosti veseljni svet podjarmiti, proti kteremu se vpor ni misliti dal. Pa slava, da se ta namen ni dopolnil, ne gre Maksimilianu, temuč zgol in edino le junaku Nikolaju Zrinitu in njegovim majhni pa nadušeni trumi. Pravičen ponos nas navdaja, veselo i z zavzetjem nam kipi serce, ko pervikrat to preslavno ime, večni klič našega rodu, izrečemo.

Silno, prestrašno i veličastno se vzdigne turška vojska iz svojega zbirališča, iz Carigradskega polja i koraka počasi proti Donavi, kjer se zopet pri Belogradu vstavi. Srečno pa teče med tem vojna Avstriancev na Ogerskem. Arzlan, paša Bude, pade zastonj na Paloto i beži sramotno pred cesarskimi, ki se mu pod vodstvom Zahna približujejo. Zdaj vdari ta čez Vesprim i Tato in si odpre siloj vrata k terdnjavama. Serditost zmagovavnih Čehov i Nemcev je tako velika, da vse brez izločka moré in končavajo. Nekaj Turkov se je Ogom podalo s pogodbo, da se jim življenje pusti. Pa divji žolnirji pobijejo tudi te Turke i začno tudi v Madžare sekati, ki so jim varstvo podelili. Ti odganjajo zopet silo s silo; tako se Avstrianci med sabo pobijajo. Taka se je pred in poznej še večkrat godila. V ogersko deželo so se, kar ni moglo drugač biti tujci, večidel Nemci, Čehi in Španjoli pošiljali. Ti so brez pomislika vruga in prijatla napadali in ropali, tedaj se nikakor čuditi ni, da jih je ogersko ljudstvo sovražilo i se rajši Turkom podalo. Tako je imelo saj enega tlačitelja; ki je bil sicer neverec, pa vkljub svoji divjosti dostikrat bolj milostljiv, kakor pa keršeni pomagači zapadne Evrope.

Capolia, prihod sultana zvediti, se vzdigne iz bojišča in se poda z dragimi darili v Beligrad, v prekrasen stan Zolimana. Preden začne pogovor, odda darí, tak visoke cene, da turški služabniki nemo gledajo in sterme. Samo en rubin je cenjen več kot 50,000 zlatov. Potem gre v šotor sultana, ki sedi veličastno na zlatem prestolu; na desni in levi mu po dva vezira stojita, tiho in spoštljivo, kot njegovi prvi rabi in velitelji. Zdaj stopi Capolia notri in poklekne trikrat pred Zolimanom, ki mu trikrat vstati veli, ga svojega ljubega sinu imenuje in mu roko v poljubljenje poda. Capolia je tako ganjen, da ne more le besede izustiti. Še milostljiviš postane Zoliman, obljubi mu, ne pred meča iz rok položiti, dokler ga kralja vseh ogerskih krajin ne postavi. To preseže misli Capolia, ki prosi pismeno, Erdelj obdržati in zraven le še kraje med Karpati in Tiso, Debrečin in Solnok vmes, zadobiti. Dobrotno mu reče Zoliman, da mu bo vse, kar bodo želje njegove, dopolnil. Koj po pogovoru zapove sultan, se vzdignuti in proti gornemu Ogerskemu se napotiti. Njegov namen je naj pred Erlave se polastiti i potem naglo druge avstrianske mesta v teh krajih posiliti. Vojska vstane, znamenje zapoje in paši vodijo trume čez Donavo.

Ako se pogleda na moč Avstrianov in Turkov, se vidi, da so imeli v boji silne vojske in da se je sreča le tje obrnuta mogla, kjer je nagleje ravnanje in umniše vodstvo bilo; zakaj kar vtiče množico vojakov, ni

število več tak razločno, kakor je bivalo v prejšnjih bojih proti Turkom. Veči del vojske zbere Maksimilian pri Rabi, bilo je tu 80.000 težkih pešcev in 18000 dobro izurjenih konjikov, zraven tudi obilno topov in druge vojaške naprave. Na gornjem Ogerskem zapoveduje Švendi, tudi on ima naj menj 20000 vojakov pri sebi. Na Horvaškem stoji enako mnogo trum, ki združene s Slovenci, ki jih hrabri Turjačan vodi, več kot 30000 možakov štejejo. Se denejo zraven še posadke, ki so bile po terdnjavah in mestih raztrešene, tak narase cela moč Avstrianov na 200.000 serčnih, dobro orožanih vojakov. Tem stoji nasproti enako silna armada Turkov. Capolia, paša Bude in paša Bosne imajo vsak več kot 30.000 mož, glavna vojska Zolimana jih pri 300.000 šteje. Se gleda le na število, so bili Turki res še enkrat močnejši, kot kristjani, pa ne sme se v nemar pustiti, da je v turških vojskah skor vselej več kot pol lahkih trum, roparjev, pleniteljev in paliteljev bilo, ki niso bili za rabo v hudih bitvah in ne težkim Avstrianom nasproti postaviti. Tu so bili le janičari in pravi sipahi pripravni in teh se je komaj toliko in še ne vselej kot kristjanov štelo. Napačno je tedaj misliti, da so Turki svoje sovražnike le velikim številom pobili in tako rekoč zatopili. Njih zmage niso temu pripisati, temuč veliko več njih razumnosti, njih junaštvu, njih vernemu nadušenju, ki je v kristjanih tistih časov že večidel ginelo in se bolj v pobožnih vošilih in molitvah kakor v djanju kazalo.

Na poti proti Erlavi zve Zoliman, da je njegov zvesti služabnik paša Tiralski pri mestu Siklos-u s celo vojsko na borišču obležal in da pride ta sramota od Zrinita, vodja, Sigetske posadke. Padli je bil drag sercu Zolimana, v vojski zavolj hrabrosti spoštovan, tedaj je mogel njegov pad v Turkih strah in skerb obuditi. Temu v okom priti, zraven pa tudi s končanjem Sigeta si serd ohladiti, popusti car pot proti severu i se oberne proti Donavi na levo stran Ogerskega.

Tisti, ki je s svojo zmago tak namene sultana zmedel, je bil nekoliko tednov pred poglavarja majhne, pa važne terdnjave Siget-a postavljen. Boljši volitve bi ne bil mogel Maksimilian storiti, gotovo je ta sklep naj umniši med vsemi, ki so bili v ti vojni storjeni. Nikolaj Zrini je bil horvaške rodovine; Lika njegova domovina. Njegovi dedi so se Šubice imenovali in so bili mogočni med jadranskim morjem i Bosno i njih eden: Pavl iz Brebira je pridobil z lastno močjo veči del Bosne ogerski kromi.

1344 dobo Jur Šubic iz Brebira od ogerskega kralja grad Zrin v podar i od zdaj se je njegov rod zrinskega imenoval. Nikolaj Zrini i Jovana Manlia Torkvata, hči bogatega Karleviča, so bili stariši poznejega junaka, po svojem očetu Nikolaja Zrini-ta imenovanega. Že ko je 1529 Zoliman Dunaj oblegel, je bil naš Zrini med brambovci i da ni bil v serčnosti zadnji, so pokazali darovi, ki jih je po srečao dostanem boju od cesarja Karola prejel. Tudi poznej ni bilo skor bojnega viharja, česar bi se ni bil Zrini vdeležil. Vedno je vodil ali preduje ali zadnje straže, kjer je vrag bujši pritiskal i je veči nevarnost odverniti bila. Pozneji je peljal v boj tudi lastne trume, veči del konjike i jih je vadal v neprestanih, majhnih praskah, jih tak za terde oblege i vroče bitve pripravljaje. Že s svojo veliko, krasno postavo je ganil serca; njegova gibčnost i življenje sta z enako radostjo in ognjem trumo navdale; je delil plačila za hrabra djanja, je bil vsikdar radodaren, dobro vedoč, da skopost v takih rečeh nadušenega v milačnega, v merzlega premeni; je bil prisiljen kaznovati,

tak je storil to brez razločka, bodi si žlalten ali prost, v enaki meri, z enako resnobo. Tak si je pridobil ljubezen vojščakov i radovoljnost, vse serčno upati in izpeljati, k čemur bi jim cenjeni vodja ukazal. To je storilo Zrinita tak nepremaganega, to je njegovi trumi tisto strahovitost podelilo, da so Turki, Nikolajeve konjike priprašiti vgladaje, malokdaj pred njimi ostali, nikoli jih zmagali.

1537 je umoril Zrini v svojem gradu Kacijanarja, ga prijazno k sebi povabil i ga lešno pri gostii prepadel. Gotovo je to naj menj slavno delo njegovo, pa se da izgovarjati, ker so bili namenili Kacijanarja na videz tak sumni, da je bil sploh krivega sojen. Pa ta madež, ako se zamore madež imenovati, izbriseh on 1542 pri Pešti, ko je sreča že hudo omahovala i ni dosti manjkalo, da ni cela avstrianska vojska končana bila. Po bitvi gre Zrini v svojo domovino, na Horvaško i brani to deželo skoz dvanajst let srečno proti bosniškim Turkom. 1562 pa gre na Ogersko i odbije vodja Arzlana proč od Sigeta, ki ga je z mnogo vojščaki oblegel. Pač ni mislil takrat, da bo ravno ta Siget, v kterega je zdaj kot slavljeni rešenik prišel, čez štir leta kraj njegove serdite brambe, njegove neu-merjočnosti i njegove veličastne smerti postal. (Dalje sledi.)

Serbske narodne pesme. *)

1.

Pred Bogom čemo biti svi jednaki.

Ne znaju se kraljevi,
Ne poznaju carevi,
Ne nište *) se potrebaj,

Ne poišose bogati,
Kad dodjemo na sudu,
Gdi će Gospod suditi.

Svim pravednim i grešnim.

2.

Rodjenje Hristovo.

Oda šta se potrese
Vedro nebo i zemlja? —
Rodi sveta Prečista
Hrista Boga našega,
Koji nam je stvorio
Vedro nebo i zemlju,

I nas grešne na zemlji.
Što je vere, u Boga,
Sve će doći pred Boga,
Sa strahom će stajati,
I s oprezom *) gledati,
Gdi će Gospod suditi

Svim pravednim i grešnim.

*) Po želji mnogih rodoljubov bomo v prihodnjic večkrat kako serbsko narodno pesem po hčeli razglasiti, da tudi Slovenci spoznajo, kako lepe in prekrasne da so. Le škoda, da še cirilskih pismen nimamo, i ništiti se — sich erniedrigen; 2. Umsicht.

A j d n j a.

(Narodna pripovedka.)

V starodavne čase, ko je še černo krilo čez zgodovino našega naroda razgernjeno ležalo, spada mnogo pravljic i pripovedk, ki so se od ust do ust, dasiravno tu i tam spremenjene, do sedanjih časov ohranile. Akoravno bi nad takimi nič vrednega ne našli, nam vendar lepe povestice pričajo, kako priprost je Slavjan zmiraj bil, i sedanjost nam poterdi, da priprostosti nič zgubil ni. Ne moremo se, kakor naši sosodje i drugi plujci, s kakim potopam romanov, ki iz njih izvirajo, ponositi, kterih namen je, le serea šegetati i sanjavo s čudovito menjo slik obsuti, ali v brezdušni radosti dangubečo množico razveselovati, ali pa celo z nečistimi obrisi občinsko željnost vnemati. Taki so strup za ljudstvo, ki nar blažejši kri človeštva oskruni, i so med vsm, kar duh slabi i boljši misli mori, gotovo nar nevarniši. (Se vè, da roman, kakor ga unetnost hoče, ne.) Če so tisti, ki so narodne pripovedke s svojimi dobrimi nameni v mišico sorodnikom spreobrnili, prav storili, ne sodim: rečem pa, da se pri čitanji resnica od izmišljotine razločiti ne more. Ljudstvo samo, ko se v tem zerkalu vgleđa, sebe ne spozna, i stermi nad neznanim obrisan. — Vendar kam sim zašel! Da tedaj preteč ne zabredem, se hočem verniti; samo bravece še opomnim, da pravil, kako se imajo pripovedke popisovati nikdar dati nisim mislil; tudi svojega spisa nobenemu v zgled ne dajam, ker vem, de vsm vstreči ne morem.

Časa dereče kolo je že marsikaj poterlo, kar je pod Stolan, velikanam Koroških gorá v zavetji stermih pečin stal mogočen grad, kojemu so Ajdnja rekli. Stanoval je tu mož plemenitega rodu s svojo ženo veliko let prav veselo i brezskerbno. Bister potok, ki je memo gradu šumljal, mu je žejo gasil; gosto drevje ga je poletne vročine varovalo, i visoko stanišče mu je razgrinjevalo krašen prózor v Blejsko dolino; prvi žarki solnca so ga obsijali, zadnji ga pozdravljevali. Nič mu ni veselja kalilo; le enega mu je manjkalo, namreč dovoljnosti i pravega miru; bil je še v krivoverstvo pogreznjen, da ni spoznal ne samega sebe, ne odkod je, ne zakaj je. Njegovi bližnji sorodniki so stanovali na Blejskem gradu. Bili so k spoznanju pravega Boga že prišli, i vse so si prizadjali, Stolškega plemenitnika k resnici pripeljati. Več skušnj je bilo zastonj. Zadnjič si zmislijo veliko pojednjo napraviti. K nji povabijo duhovna, več sorodnikov, i med njimi tudi Stolškega plemenitnika z ženo. Imeli so se prav dobro i ničesar ni serce več pozeleli moglo. Pogovori so veseli; pojo si zdravice i terkajo s kupicami penečega vina, kakor bi orožje rožljalo. Posestnik Bleškega gradu zmiraj s težkim sercem priložnosti čaka, kdaj bi mogel v besedo seči, i svoje serčne misli odkriti. Pontudi se mu o nar večem veselji. Ko si začno bojne rane kazati, i zmage si v spomin klicati, jim vprašanje postavi: Kdo vam je moč dal, toliko vrednih zmag pridobiti? kdo vas je smerti obvaroval? kdo storil, da vam bojne rane niso škodoval? Na vprašanje nihče odgovoriti ne more. Ko vse omolči, i vsacemu misel po glavi roji, jame mašnik govoriti i razlagati, da je bitje večno, ki je stvarilo svetove, nebo i vse, kar nas obdaja; ki je človeka s tolcimi prednostmi obdarilo i mu vse podverglo, da vživa, kraljuje i hvali svojega stvarnika, da njemu daruje vse početje

i djanje, i se na nja oberne v sleherni stiski; — ono je tisto, ki zmaga, ono, ki varuje, ono, ki ozdravlja—častimo ga!« Po teh besedah se oberne na Stolškega plemenitnika ga vprašaje: »Ali nočete tudi vi tega Boga poznati?« Serdito mu odgovori: »Moji predniki ga niso poznali, vendar se jim je povsod dobro vedlo, i od vere svojih staršev tudi jaz ne odstopim, hvalite ga kakor hočete; tudi, ko bi na to prišlo, ne zatajim je za vsa bogastva, rajši vidim, da me Bogovi v zvér spremene.«— Še misli dalje govoriti, pa njegova žena ga z vpijem: „i jez, da se, kakor kača po gojzdu plazim!“ zaderži. Vsi osterme nad strašnim rotenjem, i tudi mašnik obupa, ju na pravo pot zaverniti Z žalostnim sercem zapuša eden za drugim veselico; brez poslovljenja se ločijo i beže na svoja domovja. Ravno zaklenka večerni zvon, čegar donenje je žalostniše od drugikat od Blejskih pečin odmevalo. Mile prošnje nedolžnih otročičev, starišev, sivih starčikov nosijo angeli pred Božji stol, ko hitro voz Stolškega gospoda skoz vas zderdrá, kakor bi bili jeleni vpreženi. — Voz obstoji pred visocimi vratmi, ki se naglo odpró, i komaj dobro tamno postane, se že na Stolu ogenj, znamenje prihoda, zasveti. Grajščak ne stoji dolgo pri družini; njegovo obličje je bilo tamno, i le na redko je kaj govoril, pa vse je nekako tužnost oznanovalo, i ne zastoj, ker strašna, osodepolna ura se mu bliža. Ko z ženo v spavnico pride, se po navadi pripogne, da bi čevlje izul pa — naglana pade na roke, začne tuliti i lajati, kakor pes; obraz se mu spreminja v pasji gobec, i iz obleke mu zrastejo dolgi kodri, da so se po tleh vlekli. Žena to viditi i slišati, vpije i kliče tistega Boga, kojemu je zvestobo odklela, na pomoč; ruje si lase, zmeršena divja po spavnici, joka i kriči na čudne viže, da vsi ljudje, Bog vedi kam, pobegnejo. Ko pa vse nič ne pomaga, omotna i nezmožna na tla pade, se zvija i spreminja v kačjo podobo — zadnjič pa s strašnim ropotam vse poslopje razgromi, pa razvaline ju brez škode pod se zakopajo, ker Božja modra roka ju noče popolnoma pokončati i vekomaj pogubiti; rešiti ju je namenila, to da, od kod rešenje, ker se živa duša taki prikazni bližati ne upa?!

Stoletje se je v večnost pogreznilo, kar ni bilo žive duše do ovih razvalin, kjer sta pes i kača od Boga prekleta nilo zdihovala i odrešenja čakala. Čez sto let pride pastir s svojo čedo do nju, obstoji pred sutam premišljeva je, česa bi to moglo biti, ker še nikoli ni od tega nič slišal. Vse krog i krog obhodi i ogleda, pa nikjer pota ne najde, kjer bi se gori moglo. Kar zasliši glas na se: erni strani, ki ga je po imenu poklical. Radoveden, kdo ga kliče, odgovori: »Kdo je, kaj je?« Glas se še dalje sliši: »Bodi moj odrešenik, i kupi zlata, ki ga boš v razvalinah najdel, bodo tvoje plačilo.« Težko je bilo mladenču, v tacim strahu odreči, i tudi obljubljeno zlato ga je mikalo; postane bolj serčen i še praša: »Kaj mi je storiti, da te rešim?« »Pojdi, se sliši glas, do pervega leskovega germovja, tam boš dobil seženj dolgo palico; ko jo najdeš pridi nazaj, i nikar se ne boj moje kačje podobe; s to palico me boš trikrat po herbtu udaril, kar boš mogel, jez bom sicer pri vsacim udarcu hujše zakričala, pa ti nič žalega storila ne bom. Le hitro stopi i nikar se ne mudi, ker vsak trenutek, ki ga tu preživim, je od leta daljši!« Naj bo, si misli pastir, i skoči do germovja, kjer res palica seženj dolga leži; verne se v mislih, kako mu je na razvaline priti, ker je povsod sterma i nevarno; nazaj pridi pa vidi široko i prostorno gred od tal do verha pristavljeno. Na verhu velika, grozna, ostudna kača pastirja pri-

čakuje. Pastir gre v velicem strahu do nje i jo pervikrat dobro čez herbet vžge; velikega vriša bi se bil kmalo sosedel i komaj si upa, še drugič udariti, ai grozovitega vriska, kar hitrejši more, od pošasti zbeži. Za njim se dvigne gred, i vse je pri starem, le žalosten glas odmeva po dolinah i gozdih: Oh! neusmitjeni! kako lahko bi me bil otel! zdaj pa bom morala stoletje za stoletjem čakati, ki bo zame cela večnost, dokler zraste lipa poleg razvalin s sedmimi verhi, kojoj bo 80 let star sivček zasadil, posekal, i iz nje debla zibelko stesal, pa še le dvojčeka, ki bota v nji izrejena, me lahko rešita! — Tem besedam sledi mili jok, ki z grenkim zdihljejem čez dolgo časa potihne! —

V sedanjih časih je komaj še znati kraj, kjer je kakor pravijo, grad Ajdnja stal. Veliko deževje je večidel vse zasulo, ali pa sabo potegnilo, le jama je še znati, ki je bolj rupi, kakor gradu razvalinam podobna.

Belšičan.

Književni pregled.

* Česki spisatelj Dr. J. Kodým, ki je že več prav imenitnih prostonarodnih spisov izdal, je spet prav koristno knjigo dogotovil. Naslov jej je: „Zdravovéda ali najlěpši způsob, jakby člověk svého života ve zdravi a vesele užiti a dlouhého věku dosáhnouti mohl. Gotovo se bode kmalo tudi tiskom izdala. — Pesmi g. Tihega so se u Jerábekinej tiskarnici že tiskati jele, čisti donesek je narodnemu českomu igrališču naměnen. — Slavni česki pěsniik Ivan Bogdan Stanek je novo zbirko svojih pěsem za natis pripravil.

* G. Věkoslav Kružíč v Karlopagu misli velik kamenopisni obraz izdati, na katerem bo v arabesko-hieroglyfickem kinču ime in kratko popisanje činov bana Jelačića s pogledom na mesto Karlopago predstavljeno. Naročnina znese 1 zl. 20 kr. Tretjiná doneska je za Jelačićev zaklad določena.

* V Beogradu so izšle sledeča dela: 1. Književne zabave za odrasle obojega spola. Perva část; izdaja A. Simić. Taista obderži „Narednika“ iz Čokeja in „Opasno susědstvo“ od Kocebua. Drugi zvezek se že tiska. 2. Razgovori serbsko-franceski, tudi od Simića; 3. Belisaire od Marmontela s slovnikiimi pazkami za mladež. 4. Vojslav kralj serbski, dramatična pověst Vasilia Jovanovića.

Z m e s.

* Na veliki „Srpski rječnik“ V. Št. Karadžića, ki na naj večej osmerki 862 strani šteje in okoli 20000 besed več obseže, kakor prvo izdanje, se je proti 800 naročnikov sošlo. Naj več jih je iz jugoslovenskih krajev. Tudi Slovencev je nekaj, in scer na Dunaju 3, iz Tersta 2 ali 3, iz Fravheima na Štajerskem 1, iz Vitanja 1, u Zagrebu 1, iz Ljubljane 2, iz Marburga 2, iz Celovca 8, in iz Celja 10, vsih vkup

taj 30 slovenskih naročnikov. Bili bi jih več pričakovali. Prav težko pogrešamo marsiktereга med njimi.

18. t. m. se je na Dunaju sopes igrala česka vesela igra pod naslovom: „Tajemné psaní (tajno písmo) v 3 djanjih od Herm. Jirečka. Čisti donesek je določen za prebivavce na Koroškem, ki so po lauskeje povodnji škodo terpeli in siromaki postali. Hvala vam bratje na se-verju, da tudi svojih bratov na Slovenskem na pozabite!

* Družt. o sv. Cyrilla in Metoda u Berni šteje sedaj 507 udov. Tudi naše družtvo sv. Mohora ne zaostaja; dosedaj je ravno 315 udov pristopilo; gre upati, da se jih bode še veliko več oglasilo, kader se bodo enkrat Slovenci o delavnosti taistega prepričali.

* V 10. broju pravniškega časopisa Pravdonoša v Zadru je brati, da bi bil te list zavoljo premajhnega števila naročnikov s 20. t. m. prenehati imel; vendar ravno v tej kritičnej dobi mu je od sv. Bana podpora prišla, kateri je vredništvu 250 zl. (gld.) sr. s tim zavkazom poslal, da bi 30 iztisov svojega lista v tiste kraje Dalmatinskega razpošiljalo, kjer je dosedaj naj menj naročnikov in bravcev bilo.—Tudi sv. škofa J. Štrosmajerja šteje vredništvu tega časnika med svojimi posebnimi podporniki.

Povabilo na naročbo.

Da željam nekterih gospodov vstrežemo, bomo vprihodnje tudi posamezna četvertletna naročila prejemali. Novim udom zamoremo še s vsimi listi od letas postreči. — Na tri mesce velja „Bčela“ po pošti prejemana 45 kr. sr. in brez pošte 36 kr. sr. Pri ti priložnosti še enkrat opomnimo, da so reklamacijni listi poštnine prosti, če se ne zapечатjeni na pošto dajo.

Scer obljubimo, se vsih sostavkov in drobtine skerbno varvati in izogibati, ki bi proti čudorednosti ali verozakonu mčrili. Vredn.

Družtvo sv. Mohora v Celvcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 133. g. Luka Sevšek, kapl. v Št. Petru; 134. g. Fr. Ferencak, kapl. v Žavcu; 135. g. Fr. Kovač, učitel v Žavcu; 136. g. Jan. Sdovšek, podučitel v Žavcu; 137. Franca Macafur, kmetovška hčer v Žavcu; 138. Cila Kovač, kmetovska hčer v Žavcu; 139. g. Mih. Svet, kmet v Drušini vesi; 140. Maria Kocčevar, muškra v Petrovčah; 141. g. Jož. Kuder, barantavec v Petrovčah; 142. g. Juri Turnšek, kmet v Žavcu; 143. Ana Cotel, kovačinja v Žavcu; 144. sl. Kapucinarski konvent v Brežcah; 145. g. Ant. Wolf, župn. v Št. Petru; 146. g. Anton Ferme, kapl. v Št. Petru; 147. g. Blaž Zima, učitel v St. Pavlu; 148. Tom. DERNJAČ, učitel v Polzeli; 149. Blaž Womberger, fajmošter pri sv. Trojici; 150. g. Luka Aleš, kaplan iz Blok. (Dalje sledi.)